

Багаття долі

Оділь Бує

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Світлана Орлова

© Видавничий дім «Фабула». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

ПРОЛОГ

4 травня 1897, Париж, благодійний ярмарок, 15:30

Єлисейські Поля, забудовані прекрасними будинками та обсажені каштанами, були вже не такі, як раніше, коли буржуа не наважувалися туди й носа піткнути. За тих часів, коли пустирі були перериті кролями та засаджені городиною, вешталися там лише садівники та гравці в петанк. Уночі між ліхтариками імпровізованих кабаре, влаштованих у халупах та сараях, кружляли тривожні тіні.

Тепер там прогулювалися сучасні буржуа з дружинами на припоні й у захваті витріщалися на екіпажі, прикрашені гербами. Отже, сьогодні вдень на круглому майданчику, обсаженому молоденькими деревцями та встановленими на рівномірній відстані один від одного новенькими ліхтарями, сонце заливало своїм лікерним світлом групи співрозмовників перед благодійним ярмарком. Цього року його розгорнули на вулиці Жана Ґужона, на одній з останніх вільних ділянок розкішного восьмого округу, за два кроки від перехрестя з Єлисейськими Полями. Цей щорічний захід мав на меті зібрати кошти для допомоги найбільш нужденним.

Емеліна ненавиділа цей лицемірний термін: «нужденні»... Типове слівце багатіїв. Буржуа боялися слова «бідні», більш того, життя їхнє протікало в ілюзії, буцімто якщо не вимовляти назви речей, то їх і не існує. Наче злидні не мають у собі нічого світлого. Емеліні ж не бракувало сміливості називати речі своїми іменами, причому іноді їй було аж через край, і ліпше було стверджувати, що дівчина язика за зубами не тримає. З усією зухвалістю своїх сімнадцяти років вона гулькнула в купку дівчат її віку, які прийшли сюди, позаяк благодійний ярмарок був ідеальним місцем, аби продемонструвати свою належність до закритого для всього іншого Парижу світу. Благодійний ярмарок... Безперечно, ідея поєднати такі непокєднувані слова спала на думку якимось недоумкам!

Оскільки цей благодійний захід широко висвітлювала преса, на нього з'їхалися аристократичні душі з усієї Франції, щоб кинути кілька крихт представникам найнижчих верств і спокійно жити далі в своїй Прекрасній епосі.

Власники великих паризьких статків скористалися можливістю похизуватися, виставивши напоказ фасади щедрості; усе це наводило на Емеліну жах. Дівчина зітхнула: ця «прекрасна епоха», що осявала весь світ, була лише ілюзією, існувала винятково для тих, хто мав кошти для блиску та елегантності. А бідні цього району були аж ніяк не «нужденні»: вони голодували у своїх нещасних антисанітарних халупах, що ліпилися по той бік муру. Емеліна знала, про що йдеться, оскільки всіх її рідних забрали або туберкульоз, або голод.

Увесь цей маскарад невимовно її дратував. «Чорти б вас забрали!..» — кинула спересердя молода анархістка. Сказала вона це тихо, і ніхто її не почув. Утім, навколо стояв такий гамір, що Емеліна нічим не ризикувала.

Варто визнати, що Огюст де Жансан, президент організаційного комітету цього ярмарку, не пошкодував зусиль, щоб гості здійснили подорож у часі, опинившись у середньовіччі. Завдяки своїм зв'язкам — чи то пак зв'язкам свого свояка, депутата від консерваторів Марка-Антуана де Ланверпре,— Огюст де Жансан за вигідну ціну отримав «вулицю стародавнього Парижу» і перетворив халупи на казковий замок. Робота художника й декоратора Шаперона, одна з головних принад Театрально-музичної виставки, що відбулася кілька місяців тому, перетворила нетрі на палац. Де Жансан мав намір вразити публіку на цьому ярмарку й здобути клієнтів та потенційні соковиті контракти для своєї газети, яка нині опинилася на межі банкрутства. Де Жансан, одержимий прогресом, розорився на патентах різного штибу: реєстрував найдрібніші свої винаходи, хоч які божевільні вони були. Цей чоловік мав один недолік: він був

досить милий, але ним легко було маніпулювати, позаяк заради прогресу він залазив у борги, тож мимоволі ставав небезпечним.

Отже, картонні декорації та розписане полотно, замовлені для ярмарку, відтворювали середньовічну вулицю, на якій розташувалися загалом двадцять два прилавки під навісами, ятки з мальовничими вивісками, фальшиві кількадесятиповерхові будинки. Два дні тому, коли встановлювали торгові прилавки, покровительки поскаржилися на протяги, і більшість виходів позабивали, щоб вітер-шибеник лишався назовні.

Показати себе на цьому благодійному розпродажі, влаштованому жінками вищого класу для самих себе, вважалося хорошим тоном. І ще краще — бути побаченими. Сьогодні, враховуючи кількість аристократів і буржуа, які заявили сюди, можна було стверджувати, що це того варте: пустир на вулиці Жана Гужона став таким місцем, куди хотілося завітати. Стіни, дбайливо обсажені плющем і обвиті листям, надавали декораціям буколічної і досить незвичної атмосфери. Втім, Емеліна вважала все це помпезним, перевантаженим і позбавленим смаку. Вся територія була накрита величезним тентом, який робив спеку цього майже літнього ранку ще задущливішою.

Варто було зарядити дощу — і ґрунт перетворювався на трясовину, тому про всяк випадок на землю поспіхом накидали дерев'яних дощок, розстелили на них червоний оксамитовий килим, розставили пишні рослини та газові вуличні ліхтарі, створюючи враження розкоші,— і вуаля, мадам і мес'є вищого світу вже не забруднять своїх черевичків під час зливи. Даремна обережність: до сонця, яке сяяло над Парижем цього четверга, в день відкриття, додавалося тепло тисяч людських тіл, присутніх на ярмарку. В натовпі Емеліна помітила гарненьку білявку з гордовитим поглядом, яка пробиралася центральним проходом, високо піднявши голову; її пудрово-рожева муслінова сукня так пасувала

до персикової шкіри обличчя. Аліса де Жансан, старша дочка організатора цього балагану. Вона теревенила зі своєю подругою Одеттою де Ла Тремуй, яку зраджував чоловік, й Емеліна крадькома простежила за жінками.

Усім було відомо, що чоловік Одетти колекціонував коханок і навіть не приховував цього. Він був огидним і нищим, мав звичку силою змушувати своїх служниць до любовиців, якщо йому закортить. І ніхто не винайшов би велосипеда, якби сказав, що цей грубіян був справжнім жеребцем. Про це Емеліна дізналася з надійного джерела, тобто від однієї з помічниць кухарки в будинку родини Гушонів, а саме таким було дівоче прізвище Одетти. Правда була неприваблива: месьє Тремуй без докорів сумління запліднив служницю своєї тещі тієї ночі, коли народжувала його дружина. Покоївка, якій ледь минуло п'ятнадцять, змушена була піти на аборт і померла під час процедури — акушерка не зуміла зупинити кровотечу після видалення плоду.

Одетта успадкувала від матері багатство, якого так прагнув Ла Тремуй. Недовірлива вдова пильнувала й ненавиділа свого зятя, який, крім бід, подарував їй кровинці, її дочці, нащадка, семирічного Тома'. Хлопчина саме випустив руку матері й схопився за долоню Аліси, і вони пішли в напрямку павільйону із синематографом. Емеліна труснула головою, відганяючи образ молодшого брата, який помер від туберкульозу в такому ж віці. Вона зосередилася на Одетті, яка рушила до одного з прилавків.

— Тремуй, сучий син...— шепнула анархістка Одетті, коли та проходила повз неї.

Дівчина стрималася й не закінчила фразу, але отримала певне задоволення, спостерігаючи, як округлилися очі Одетти. Шокована Одетта де Ла Тремуй залякла перед вродливою дівчиною, яка наважилася заговорити до неї.

— Соромно бути дружиною такого! — процідила Емеліна, сплюнувши під черевики аристократки.

Помітивши двох фліків у цивільному вбранні, які чатували на місці подій, Емеліна відступила й розчинилася в щільному натовпі. Країна була охоплена страхом перед терористами, і префект поліції Моріс Леблан дуже серйозно поставився до анонімного листа, в якому повідомлялося, що на ярмарок готується напад, і вивів сьогодні свою найкращу команду під керівництвом комісара Еньйона. Він хотів запевнити весь Париж, що причин боятися немає. Втім, Емеліну потішило, що наразі поліцейські просто вештаються собі й кліпають очима. Обличчя її ховалося під вуаллю, одягнена вона, як та буржуа, в незвичну для неї чорну сукню. Впізнати Емеліну не можна. Оскільки її зовнішність аж ніяк не відповідає світлинам у поліцейському досьє, можна не хвилюватися, що її помітять. Проте дівчина звикла до обережності й намагалася все одно уникати поліціантів.

Побачивши герцогиню Алансонську, голову комітету покровителів, Емеліна якусь мить не зводила із жінки очей. Варто визнати, що ця світська мадам має певну харизму. Крім високо здійсненого підборіддя та бездоганної репутації, ця покровителька мала й обличчя, в якому ідеально поєднувалися суворість і лагідність. На ній була проста темна перкалева сукня. Ні пір'їнки, ні стрічечки: герцогиня мала стриманий, майже аскетичний вигляд. Єдиною ноткою кокетства можна було вважати рукавички в тон сумочці та віяло на підкладці із шовку кольору слонової кістки. Хоч Емеліна й не знала, що його привезли з Баварії, звідки герцогиня була родом, неможливо було не визнати, що це прекрасна річ. Герцогині Алансонській пощастило вийти заміж за надзвичайно багатого чоловіка з непохитною вірою.

— Ні Бога, ні панів! — буркнула собі під носа Емеліна, не зводячи очей з герцогині. Нехай ця жінка й не підкупна, але

брудний аристократ лишається брудним аристократом, у його жилах тече отрута походження, а цього Емеліна не терпить!

Саме на прилавку з релігійним дріб'язком, яким опікувалася герцогиня, Емеліна й сховала свою саморобну бомбу. Юна радикалка раділа, що опинилася тут, хвилювалася від передчуття, як голодний вовк у кошарі...

Кілька місяців виношувала вона свій план найзухвалішого нападу за багато століть. Хіба той, хто вміє чекати, не отримує всього?

ЧАСТИНА ПЕРША

— 1 —

4 травня 1897, казарма пожежної бригади Пасі, 15:45. Двадцять п'ять хвилин до вибуху

«Вовк у кошарі...» Щоразу, коли Люсіль осявала вартісна думка, вона хапалася за олівець і записник. Амбіційна і незалежна двадцятидворічна журналістка обмірковувала назву своєї нової статті, де розповідатиме, як проникла до лікарні Сент-Енн і провела там кілька днів у ролі пацієнтки жіночої психіатричної палати. Вона мала на меті засудити погане — якщо не сказати неправомірне — лікування, що його отримували пацієнти. Щоб відчувати себе на їхньому місці, вона вдала з себе божевільну. За таку відчайдушність Люсіль ще більше стали поважати деякі колеги, в той час як інші, ті, що заздрили зухвалості її методів, називали їх шахрайством.

Люсіль де Мерме і сама була такою людиною, про яку можна писати роман. 1892 року вона стала асистенткою, а згодом і ученицею Северин{1}, першої жінки, яка керувала газетою — «Le Cri du Peuple»,— урешті-решт Люсіль стала «тією самою» секретаркою Северин.

Поруч із нею вона опанувала журналістику, познайомилась із соціалізмом і відчула смак до істини. Люсіль супроводжувала

Северин до Риму за завданням «Фігаро» і навіть була присутня на інтерв'ю з Папою Левом XII для французької преси. Урок майстерності запитань та відповідей, який Люсіль засвоїла на відмінно. Тепер Северин стала за кермо «Шуетт», але все одно не дозволяла скотитися в моралізаторство, за що Люсіль була їй дуже вдячна.

Готуючи репортаж про повсякденне життя престижної пожежної бригади Парижу,— його вона саме завершувала,— Люсіль познайомилась із Маттео, двадцятишестирічним сержантом, перед яким відкривалася блискача кар'єра. Високим Маттео не можна було назвати, але він був сильний: щоденні заняття гімнастикою, яких вимагала від нього професія, зробили його спортивне від природи тіло скульптурним, як у статуй Родена. Так, саме про Родена Люсіль і думала, коли милувалася м'язами Маттео. М'яка ніжність у поєднанні з міцністю обіймів,— ось що робило її коханця унікальним. Їх обох вабило одне до одного, це безсумнівно. Іноді важко буває пояснити, чому все так відбувається.

Що ж до Маттео, він не ставив собі ніяких запитань. Люсіль задовольняла його сексуально, він захоплювався незалежністю її розуму, чуттєвою свободою. Усі жінки, яких він знав до неї, здавалися прісними, пригнічували своїм бажанням вийти заміж, завести сім'ю і жити обмеженим упорядкованим життям. Того, хто любив подорожі та усамітнення, це, очевидно, не могло задовольнити. З Люсіль же непорозумінь не виникало: вона не бажала ні зобов'язань, ні тим більше дітей.

Понад усе Маттео подобалося її вміння слухати не засуджуючи. Можливо, колись він довірить їй свою таємницю... Іноді хлопець почувався частиною полум'я, його охоплювало дивне відчуття, ніби міг спілкуватися з вогнем. Утім, він побоювався, щоб начальство чи однолітки не визнали його психічнохворим, тож ніколи нікому не зізнався, що передчув пожежу в Опері ще до того, як вона почалася.

Саме тому опинився на місці подій перший, і найгіршого вдалося уникнути. Ще одна його перевага: він знав прихований бік Парижу, як свої п'ять пальців — залаштунки пам'яток і нових османіанських особняків, а також численних будівельних майданчиків, на яких втілювалася в життя політика грандіозних проєктів і де будівництво ніколи не закінчувалося. Маттео любив Париж, і його відданість своїй винятковій професії була чи не найкращим освідченням, на яке він був здатен. «Рятуй або загинь за Париж і парижан» — його життя стало втіленням слів пісні пожежників, присмачених темним димом.

Коли доходило до боротьби з небезпекою, Маттео не було рівних: рятувати не можливо, якщо не викладатися повністю. Безпосередність — ось як найкраще можна охарактеризувати його блискучу техніку приборкання вогню. Додати до цього пристрасть до інженерії та розробки нових інструментів для гасіння пожеж, — і всі погоджувалися, що цей цілеспрямований спортивний молодик зробить блискучу кар'єру.

Люсіль і Маттео влаштувалися в одній зі спалень бригадної казарми. Йому вдалося відкараскатися від гімнастичних вправ заради пристрасних обіймів. Заходити в казарму Люсіль не дозволялося, але він домовився з колегами, і ті пообіцяли тримати язика за зубами. У драматичному світі людей легковажність набувала особливого смаку. Пожежник, який зустрічається зі смертю частіше за інших, як ніхто розуміє, що час від часу тіло мусить відчути радість... Начальство закривало очі на приватне життя рекрутів, якщо це не шкодило командному духу. Принаймні Маттео був занадто важливою персоною, щоб обійтися без нього. Своїм статусом він не зловживав, але прекрасно знав, як скористатися привілеєм. День був доволі спокійним: уранці врятували дитину від потоплення. Рутинна, одним словом. І зустріч із Люсіль — прекрасне застосування на практиці відомого прислів'я:

«Зробив діло — гуляй сміло».

Кохатися з нею було дуже легко. Її лейтмотивом було прислухатися до свого бажання — інтелектуального чи тілесного — і це вона возвела до мистецтва життя. Дівчина завжди мала двох-трох коханців, які ніколи не перетиналися між собою. «Ніколи не складай усі яйця в один кошик», — повчала її Северин. І Люсіль практикувала поліандрію розсудливо й безсоромно, що не заважало повертатися до цнотливого життя, якщо потрібно було зосередитись, інколи навіть на кілька місяців.

Люсіль привертала увагу. Чоловікам важко було не милуватися витонченістю її рис, свіжістю обличчя, великими зеленими, як гірське озеро, очима. Вустами, граційно вигнутими від природи, як на іконах. Але попри гарненьку зовнішність, простачкою вона не була.

— Я міг би до тебе навідатись, якщо ти їдеш на місяць...

Розмовляючи з нею, Маттео пестив її сідниці. Красень, широкоплечий, сухорлявий, гладенько поголений, він очолював її список найкращих кадрів — а в цьому Люсіль була неймовірно вимогливою — і не в останню чергу тому, що дбав іще й про задоволення жінки, а не лише власне. Люсіль усміхнулась і вигнула спину. Начальство ніколи не відпустить Маттео на чотири тижні, і їм обом це відомо. Як і те, що Люсіль із професійних причин — вона наполягала на цьому, хоч за цих часів про незалежність «слабкої статі» і мови бути не може — потребує усамітнення, бо мусить зосередитися на своєму дослідженні. Двоє коханців однаково цінували свою професію, в основі якої була турбота про життя інших.

Люсіль родом з Пасі, з усіма наслідками цього. Вона мала власні кошти, успадковані від родини. На вітер дівчина їх не кидала, а прибутки вкладала у свою роботу: дозволила собі розкіш готувати тривалі репортажі для престижних національних щоденних газет.

Феміністка, демократка та соціалістка, вона зухвало виступала зі своїми провокаційними ідеями проти поглядів свого батька, переконаного республіканця. А той надто любив і з ніжністю ставився до своєї дівчинки (єдиної серед шести хлопців), якою в глибині душі пишався, і не сприймав серйозно її ганебних анархістських зауважень. Люблена і непокірна — ось запорука успіху...

Маттео виріс у районі Сен-Медар. Син Рамона, кожум'яки з Ла-Б'євра, нащадка іспанського моряка, та Валерії, італійки. Єдина дитина. Колір його шкіри став результатом вдалого змішування крові: дідусь, батько Рамона, зустрів свою Зелю на Шляху спецій, коли їхній корабель зупинився на Занзібарі. Чорна, як ебенове дерево, жінка померла, народжуючи Рамона. Сімейна легенда стверджує, що довгі вії дісталися Маттео від бабусі з іншого кінця світу, а сміливі очі — від матері-італійки. Від батька він отримав поставу та бурштинову шкіру, яку Люсіль так любила пестити. Вона не зізнавалася, що вперше бачила оголене пряне тіло, вперше торкалася такої ніжної шкіри, вперше відчувала стільки бажання та чуттєвості. Не зізнавалася, що їй це до серця. Люсіль не з тих, хто відкриває свою душу, вона віддавала перевагу діям, а не довгим промовам, ненавиділа обіцянки й уникала їх. І це добре, бо Маттео був таким самим. За останні тижні двоє закоханих прив'язалися одне до одного й бачилися доволі часто, що було їм обом не властиво.

— Відпусти себе,— шепнула вона на вушко коханому, міцно обіймаючи.

У відповідь хлопець вкусив красуню-журналістку за шийку. Відчував, як їй це подобається: щоразу, як він її торкався, вона тремтіла всім тілом. Яка ж солодка ця дівчина! Вона теж його задовольняла, вигини тіла так і електризували, в ній він почувався живим, забував про пожежі й трупи,— видіння, що днями й ночами

стояли перед його очима. Про інших коханців він і не підозрював, звісно, тож, проникаючи в неї, вважав себе єдиним, унікальним. Вони цілувалися, стримуючи потік стогонів і нестримне тремтіння.

Коли Люсіль досягла оргазму, погляд її світлих очей став таким глибоким, що в них спалахнули золоті іскри, такі схожі на полум'я. І Маттео, як вправного пожежника, цей простий факт непокоїв більше, ніж хотілося б визнати.

— 2 —

4 травня 1897, благодійний ярмарок, 16:15. П'ять хвилин до вибуху

Апостольський нунцій, який прибув урочисто відкрити ярмарок і привіз папське благословення, саме виходив із-під навісів — у Ватикані його чекали за сімдесят дві години на вечерю, тож затримуватися йому аж ніяк не хотілося,— і майже дві тисячі гостей, що зібралися в центральній галереї між прилавками та синематографом і чекали на нього, як на Месію, проводжали його поглядами.

Емеліна розрахувала, що бомба вибухне під час релігійного благословення, і непокоїлася через те, що пристрій не спрацював. Точність мусила послужити символом, знаком цій побожній аристократії, яка дратувала її не менше за їхню церкву. Символи Емеліна обожнювала. Саме вона запропонувала місце і час теракту. Не всі товариші з анархістської організації, з якими вона зустрічалася, одностайно схвалювали її вибір, радше схилялися до ненасильства. Але завдяки впертості та переконливості вона змогла таємно вмовити кількох товаришів допомогти їй із цим терактом. Кілька місяців її група готувала акцію, і тепер дівчина не розуміла, чому динаміт, дбайливо захований у підніжжі статуї, виставленої на продаж герцогинею, не виконав свого завдання. Схибило перемикання? Якої помилки припустилися товариші, що

допомагали зібрати цю саморобну бомбу? Чому не пролунав вибух? У душі боролися гнів і збентеження. Який сенс воювати з цими добраними буржуями, якщо їх не можна вбити? Профукати таку можливість!

Вона спробувала пробратися до прилавка та перевірити, але про це годі було й думати. О 16:17 більшість публіки рушила в напрямку синематографу й Емеліна змушена була пробиватися проти течії. Спека була неймовірна, сукні з накрохмалених тканин та з довгими шлейфами чіплялися одна за одну, перекриваючи тісний і задушливий прохід. Раптом в Евеліні зашуміло в скронях. Вона сповільнила крок, зупинилася перевести подих; серце калатало дедалі швидше. Шурхіт тканин став таким оглушливим, що витіснив із свідомості все інше.

Дівчина зітхнула, сперлася на декоративну перегородку. Її мучила спрага, паморочилося в голові, і довелося докласти значних зусиль, щоб сконцентруватися на юнаку праворуч; вона впізнала його: Віктор Менвіль. Він ніс тацю з апетитними птифурами. Емеліна відвернулася, щоб він її не побачив. Вродливий юнак працював помічником на кухні в готелі «Пале», біля якого влаштовали ярмарок. Звісно, Емеліна не мала грошей на розкішні ресторани, а з Віктором познайомилася на анархістському зібранні в «Букані», відомому ресторанчику, де відбувалися політичні зустрічі. На одній із таких зустрічей вона й помітила гарного хлопця. Втім, на думку Емеліни, Віктор був прихильником ненасильства й теоретиком. Революцію вони бачили по-різному. Віктору не повідомили про таємний теракт, що його готувала Емеліна. Не можна допустити, щоб її бачили так близько до мети.

— Мадам і месє, демонстрація рухомих картинок ось-ось розпочнеться! — раптом пролунав голос елегантного пана в лівреї і дзенькнув мідний дзвін.

Дістатися прилавку герцогині годі й думати, доведеться чекати кінця заходу, а тоді йти на розвідку. Натовп у такому ажіотажі, наче наелектризований,— таким видовищем варто помилуватися, а вже тоді йти розбиратися, чому не вибухнула бомба. Місця було обмаль, і перед турнікетами на вході зібралося вже багато охочих скористатися таким подарунком.

Гості мали можливість побачити експериментальну проєкцію рухомих зображень. Де Жансан, організатор ярмарку, шаленів від цього винаходу, і цей сеанс був його візитівкою, його ініціативою. Він радісно підраховував кількість глядачів, прикидав, що черга тягнеться на добрі двісті метрів, і міркував, що якби міг передбачити такий успіх, то продавав би вхідні квитки за повну вартість. Своїми організаторськими здібностями він дуже пишався, і щоб ніхто не проскочив до синематографа безплатно, наказав поставити турнікети власного винаходу, які давали змогу враховувати всіх до єдиного.

Емеліна побачила Алісу де Жансан. Маленьким Тома де Ла Тремуєм опікувалася покоївка де Жансанів Роза, розв'язавши руки Алісі. Це була миловидна стримана брюнетка, до якої одразу ж почав залицятися молодий буржуа. Емеліна упізнала в ньому Жульєна де Ла Ферте. Заможненький сирота, що прославився в Парижі своїми реакційними ідеями, рішуче налаштований побудувати політичну кар'єру. Такий же потворний, як і дурний, розреготалася подумки Емеліна, завваживши, що Аліса ледь не помирала від нудьги.

Від Аліси важко було відірвати погляд. Емеліну притягувало до неї наче магнітом. Вона вже мала нагоду зустрітися з дівчиною в Булонському лісі, і тепер, як і завжди, Емеліна відчула жар внизу живота, бажання, збудження. Така тілесна реакція непокоїла її. Вона звинувачувала себе в тому, що бажала дівчину, ще й з буржуазного класу. Емеліна завжди з усім боролася, навіть, і переважно, з

власними бажаннями. Вона так і не навчилася ніжності, життя не дало їй на це часу.

Вибух пролунав раптово, коротко й викликав лише розчарування; одразу ж у синематографі стало темно. «Від петарди й то було б більше шуму»,— роздратовано подумала Емеліна. Що вони зробили з тим динамітом? Натовп це не надто занепокоїло, може, трохи налякало. Емеліна почула, як радісно зойкнула за спиною якась маленька дівчинка, впевнена, що цей шум означає початок свята. Чорт...

Панічний крик здійнявся лише секунд за тридцять, коли язики полум'я лизнули завіси й кімната спалахнула. Двадцять хвилин по четвертій. Емеліна аж тупнула від задоволення, коли помітила, що вогонь поширюється блискавично, перекидаючись на декорації в стилі опери «La Basoche». Ось він, її зоряний час. «Скільки коштує брехня?» — останнє, що почула вона перед тим, як знепритомніти. Голос був дитячий.

...

Далі — у повній книжці «Багаття долі».
nashaknyga.com.ua